

Неначе любиш... Й ніби все прекрасно...

А на душі...- лежить якийсь важкий
тягар...

І знов..., і знов...- життя все більш
неоднозначне...

Від наново роз'ятрених коханням в серці
ран...

Здавалося б..., десь глибоко в душі співати
маю...,

Що в підсвідомості невидимо з тобою час
від часу розмовляю...

Але ... на серці неспокійно... Все одно....

Неначебто в щемливому ліричному кіно...

І знов думок мільярди кружляють в
голові...

І знов не довіряю навіть самій собі...

І знов провину відчуваю... І жити як із
цим ... не знаю...,

Що так раптово й водночас... Твоє життя
розбила... мріями про нас...